

O Tam Bir Anaydı Sayfa 4

– kadriye xoda · 09 Ağustos 2011

sevgisini ve aşkını gizliyordu Cengiz'den, çünkü utanıyordu.

Ruşen, yorgun olduğu için odasına geçip kocasının askere gideceğini düşünüp çekti: “Yarın Cengiz yolcu, ben de onu yolcularsam, ayıp olur mu? Belki Cengiz ayıplamaz, ama babama ve Emine anaya saygısızlık olur...” dedi içini çekerek. İki dizini birleştirdi ve dirseklerini üzerine koyup yüzünü avuçlarıyla kapadı. O esnada Cengiz içeri girdi: “Yatağına geçsene Ruşen? Boynun tutulur.” Cengiz’in, sesi Ruşen’i derin hayallerden uyandırmıştı ve korkutmuştu... Karı koca ilk defa büyük bir aşkla birbirlerine baktı... Cengiz, üç yıldır söyleyemediği duygularını bu gece söyleyebilmişti. Ruşen ise, şaşkın şaşkın Cengiz’e baktı! Titriyordu, bir şeyler söylemek istiyordu. Ama dili çözülemiyordu, çünkü ilk defa işitiyordu böyle sözleri Ruşen...

Musa Efendi, Emine teyze ve diğer akrabalar, Cengiz’i yolcu etmek için şehre gittiler. Otobüs kalkmak üzereydi, Cengiz zaman kaybetmeden, herkesle vedalaşıp otobüse bindi. Otobüs gözden kaybolana kadar, Musa Efendi ve Emine teyze öylece durduğu yerde kaldı! Akrabaların desteğiyle köye götürüldüler. Ruşen yaşlı gözlerle kayın pederine ve kayın validesine baktı! Kimseden çıt yoktu, herkesin morali bozuktu!

Üç yıl sonra Ruşen kocasıyla ilk defa bir aşk yaşamıştı. O kadar ayıplı ortamda büyümüşlerdi ki birbirlerinin yüzüne bile bakmamışlardı.

Sabah gün ağarır ağarmaz Ruşen, Fatma ve Perihan her gün yapılan işlerine koyulmuşlardı bile. Cengiz’in yokluğu Emine teyzeyi üzmekteydi, her an oğlunun izine geleceği günü sayardı.

İki ay geçmişti ki, Cengiz izine geldi, Ali ve Bekir de, yarıyıl tatili nedeniyle köydeydi, Musa Efendi bir koyun kesip mutlu bir tablo oluşturdu... Ruşen’in heyecandan titrediğini, Cengiz fark etti ve gözünü Ruşen den ayırmadı. Cengiz ise bir an önce onun için gelen bu misafirlerin gitmesini dört gözle bekledi! Nihayet çok geçmeden misafirler gitmek için Musa Efendi’den izin ister... Cengiz utandığından odasına gidememekteydi, bunu fark eden Musa Efendi, karısına işaret etti ve odalarına çekildiler. Cengiz bir oh çekerek Ruşen’in yanına koştu...

On günlük izin çabuk bitmişti, Ruşen’in doğumu ise git gide yaklaşıyordu. Emine teyzeyi de korkular sarmıştı: “ Ya bu da kız olursa? Vay bizim şansımıza vay!” Kendi kendine söylenip durdu Emine teyze. Aynen Emine teyzenin düşündüğü gibi bir kızları daha oldu.

Toplumun, akrabanın, kayın pederin ve kayın validenin gözünde Ruşen ana değildi! Haftalar sonra bebeğin ismi Sevda koyuldu.

Aylar su gibi geçmiş ve Cengiz de vatani görevini yapıp köyüne dönmüştü. Ne olursa olsun Cengiz, babalık duygularına varmıştı, minik Sevda’yı çok sevmişti...

Bu arada Fatma’nın bir talibi çıkmıştı. Bir an önce bu feodal aileden, kurtulmak, evlenip gitmek istiyordu Fatma. Allah yüzüne bakmıştı, iyi bir evliliği olmuştu.

İlkbahar kendini gösterir göstermez, köy halkı köyü temizlemeye koyulup tiyekler budandı, tütün

tarlaları temizlendi ve tezek topakları yapıldı... Musa Efendi ve Cengiz güneşin doğuşuyla birlikte budama makaslarını alıp budamaya koyuldular. Bağı temizleme işi bir ay fazla sürdü. Kışın birikmiş olan hayvan dışkılarını, ayakla yoğrulup topak yapıp kuruması için güneşe bırakıldı...

Ruşen, üçüncü çocuğuna hamile olduğu için, tezek topaklarından uzak tutuldu. Cengiz karısının aşerdiğini bildiği için, onu tezek kokusundan uzak tutup ve karısının yerine kendisi tezeleri ayakladı. Ayaklarıyla tezeleri eziyordu ki, büyük bir acıyla ah çekip kendini yere bıraktı: " Ana bir şey battı ayağıma!" dedi. Ana yerinden fırlayıp babaya seslendi: " Musa... Musa... Ruşen, baban nerde? Çabuk babanı bul..." Emine Teyze, bir at kadar güçlenmişti ki, oğlunu tezelerin içinden çekip çıkardı. Emine teyze Cengiz'in ayağından potini çıkardı ve küçük paslı bir metal parçasının potine batmış olduğunu gördü! Ruşen ise kayın pederini aramaktaydı...

Emine teyze ilk müdahaleyi yapmak için eve koştu ve salça kutusundan bir kaşık salça alıp kanayan yere bir parmak bastı! Anaya göre Cengiz'in ayağındaki ölümcül yara tedavi edilmiş oldu! Bu arada, Ruşen kayın pederini bulup getirmişti.

Cengiz'in sol ayağı gittikçe morardı! Emine teyze ha bire dağlardan şifalı bitki topladı, lapa yapıp Cengiz'in yarasına sürdü. Musa Efendi oğlunun daha fazla acı çekmesine dayanamadı, traktörü hazırlayıp hastane yoluna koyuldu... Bir buçuk saat sonra hastaneye varıldı. Ellerinde sedyeyle iki hastane görevlisi traktörün önüne koştu. Cengiz'i aldıkları gibi acile ve doktorlara seslendiler. Muayene yarım saat sürdü. Doktor muayeden çıktığı gibi, sert bir tonla Musa Efendi'ye ve Emine teyzeye:" –Yazık değil mi? elinizle oğlunuzu ölüme terk etmişsiniz! Siz nerde yaşıyorsunuz, daha önce neden getirmediğiniz? Bacağını kessek de, yine kurtaramayız!" Gözü dönmüş gibi kocasına ve doktora baktı Emine teyze:

Devam edecek...